

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Siemens, s. r. o.**, se sídlem Evropská 33a, Praha 6, zastoupený Mgr. Stanislavem Servusem, advokátem se sídlem Rybná 14/682, Praha 1, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2009, č. j. 6 Ca 380/2008 - 38,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2009, č. j. 6 Ca 380/2008 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 9. 2009, č. j. 6 Ca 380/2008 - 38, zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal uložení povinnosti Celnímu ředitelství Praha (dále jen „celní ředitelství“) vydat rozhodnutí o jeho odvoláních proti platebním výměrům č. j. 10753/04-1761-021/PV1 až 10753/04-1761-021/PV93, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku. Rozsudek městský soud odůvodnil tím, že postup odvolacího orgánu upravuje ust. § 50 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), které však nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí. K tomu, aby o odvolání daňového subjektu odvolací orgán rozhodl v přiměřené době, byl vydán ministerstvem financí vnitřní předpis č. D-308 ze dne 1. 6. 2007, č. j. 43/18 392/2007 - 431, o stanovení lhůt v daňovém řízení, (dále jen „Pokyn č. D-308“). Mezi účastníky je nesporné, že Celní úřad Praha 1 vydal dne 10. 5. 2007 platební výměry, proti nimž podal stěžovatel odvolání, které bylo spolu se spisem doručeno celnímu ředitelství dne 17. 7. 2007. Od tohoto data celní ředitelství provedlo řadu úkonů, které na sebe věcně i časově navazují. Podle městského soudu se nejedná o takové časové prodlevy mezi jednotlivými úkony, že by z nich bylo třeba dovozovat porušení zásady rychlosti řízení. Jedná se zejména o úkony týkající se doplňování spisového

materiálu od správce daně, odstraňování vad řízení, doplňování výsledků daňového řízení výslechy svědků, zahraniční dožádání a o všech těchto úkonech byl stěžovatel průběžně informován. V případě žaloby podané na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s). Ze shora uvedeného vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení celní ředitelství průběžně provádělo úkony, ke kterým je v souladu s ust. § 50 zákona o správě daní a poplatků jako odvolací orgán oprávněno. S ohledem na počet učiněných úkonů, které na sebe bez větších prodlev časově navazují, a rovněž s ohledem na jejich charakter, zejména zahraničního dožádání, které s sebou přináší časovou náročnost a vázanost požadavky dožádané strany, na něž celní ředitelství reagovalo, nelze jeho postup při rozhodování o odvolání hodnotit jako nečinnost. Zejména s ohledem na to, že ke dni rozhodnutí městského soudu nebylo vyřízeno zahraniční dožádání, dospěl městský soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť zde existuje důvod, pro který celní ředitelství nemůže rozhodnutí o podaných odvoláních vydat.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele městský soud potvrdil povinnost celního ředitelství jednat dle Pokynu č. D – 308, neaplikoval jej však na daný případ řádně a nedostatečně se s ním vypořádal v odůvodnění rozsudku. Odůvodnění samotné pokyn v podstatě zcela pomíjí, když prakticky pouze konstatuje jeho existenci a vymezuje stručně jeho obsah, aniž by se jeho aplikací na daný případ dostatečně zabývalo. Městský soud nedostatečně hodnotil, do jaké míry je postup celního ředitelství v souladu s tímto závazným pokynem. V daném případě mělo být rozhodnuto ve lhůtě šesti měsíců od doručení odvolání celnímu ředitelství, resp. pokud by lhůta byla nadřízeným orgánem, tj. Generálním ředitelstvím cel, prodloužena na dvojnásobek, spadal by poslední den pro vydání rozhodnutí na 20. 6. 2008, a to i při zohlednění určitých skutečností prodlužujících řízení. Nejpozději od tohoto data je tedy celní ředitelství nečinným, a to i při zohlednění náročnosti daného případu. Prodloužením lhůty pro vydání rozhodnutí o dožádání do ciziny nelze argumentovat, neboť k dožádání došlo až dne 7. 1. 2009, tedy až v době, kdy byl správní orgán více než půl roku nečinný. Zahraniční dožádání navíc podle stěžovatele nemůže v dané věci evidentně přispět ke zjištění dalších rozhodných skutečností, a to zejména s ohledem na značný časový odstup od doby, kdy předmětné obchodní případy proběhly (rok 2001), a proto je zcela neúčelné. Závěr o nečinnosti celního ředitelství potvrzují i jeho vyjádření, když v souvislosti s dožádáním do ciziny uvádí, že otázky, které byly do ciziny zasílány, musely být přepracovány. Stěžovateli tak byla v zásadě přičtena k tíži pochybení celního ředitelství a nedostatky fungování celní správy, přičemž se jedná o skutečnosti, které by prodlužování lhůt odůvodňovat neměly. Také poslední sdělení celního ředitelství poukazuje na to, že v důsledku nemoci styčného pracovníka v Německu dojde k dalšímu opoždění ve vyřízení zahraničního dožádání. Pro stěžovatele je tak v důsledku takového postupu zcela nepředvídatelné, kdy dojde k ukončení řízení o podaných odvoláních, a to pouze z důvodů na straně správního orgánu. Ve výše uvedeném stěžovatel shledává nezákonnost rozhodnutí městského soudu, které se dopustil při hodnocení otázky existence nečinnosti celního ředitelství a nedostatečným odůvodněním učiněných závěrů. Z předložených podkladů je zřejmé, že celní ředitelství postupuje ve věci s podstatnými zdrženími mezi jednotlivými úkony. Prováděné úkony nejsou vykonávány s odpovídající péčí, přičemž tento závěr podporuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2

Ans 1/2005 – 57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, v němž soud uvedl, že vytvořila-li se na základě pokynu ministerstva financí správní praxe spočívající v tom, že řízení se uzavírají v určitých lhůtách, případně v lhůtách prodloužených podle přesně určených pravidel, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení, že pro správní orgán je taková správní praxe právně závazná. Tím, že celní ředitelství nerespektovalo Pokyn č. D-308, zkrátilo stěžovatele na jeho veřejném subjektivním právu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel též nesouhlasí s názorem městského soudu, ž existence určitého procesního úkonu celního ředitelství v okamžiku rozhodování soudu o žalobě odůvodňuje závěr, že celní ředitelství nebylo nezákonně nečinné. Rozsudek městského soudu odporuje účelu a smyslu ustanovení s. ř. s. upravujících žalobu na nečinnost, jejichž hlavním cílem je poskytnout ochranu účastníkovi správního řízení, tj. zajistit, že správní orgány budou rozhodovat bez zbytečných průtahů a v předvídatelných (vymezených) lhůtách. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Celní ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že doposud učinilo velké množství úkonů s maximální snahou o získání podkladů pro vydání rozhodnutí, odstranění vad řízení s dodržením zásady rychlosti a hospodárnosti. Rozsáhlý odvolací spisový materiál obsahuje celkem 93 platebních výměrů, které byly vydány na základě výsledku následné kontroly podle ust. § 127 celního zákona č. 13/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů v roce 2004, jež byla zaměřena na mobilní telefony zn. Siemens dovezené z Německa stěžovatelem v letech 2001 až 2002. Dále celní ředitelství konkrétně popsalo závěry, jež vyplynuly z kontroly a které vedly celní úřad k vydání dodatečných platebních výměrů. Ke svým úkonům v odvolacím řízení celní ředitelství uvedlo, že zjistilo ze spisu, že neexistují dostatečné podklady pro vydání napadených rozhodnutí (chybí dokument – cenový katalog), není dostatečně podloženo důkazy tvrzení o (ne)nahrávání softwaru do mobilních telefonů na území České republiky, což vyústilo v žádost o doplnění ze dne 3. 10. 2007 adresovanou Celnímu úřadu Praha 1. Dále proběhla ústní jednání napravující pochybení kontrolní skupiny. Celní ředitelství zpracovalo u všech případů písemný výstup, který podrobně mapuje pohyb dovezených telefonů (celní ředitelství odkázalo na přílohy 16, 22 vyjádření k žalobě. Protože stěžovatel namítal k těmto ostatním případům, že mobily nahrával ve svých prostorách, a nikoliv firma UNI - DATA Praha, spol. s. r. o., bylo nutné vyslechnout svědky z této firmy. Celní ředitelství řešilo zásadní otázku, zda nějaké úpravy prováděné UNI-DATA Praha, spol. s. r. o. (nahrávání českojazyčného softwaru, služby wap, odblokování sítě, polepování) je či není nahráváním základního softwaru, který měl tvořit 40 % z deklarované ceny dováženého zboží, nebo zda šlo pouze o aktualizaci softwaru již při dovozu nahraného v mobilních telefonech a se svými závěry seznámilo stěžovatele u ústního jednání dne 9. 1. 2009. Dne 2. 9. 2008 požádalo o zaslaní odpovědí na otázky týkající se případu německé celní úřady prostřednictvím zahraničního dožádání, jež muselo být z různých důvodů postupně přepracováno a doplněno, přičemž konečná verze dožádání byla odeslána dne 7. 1. 2009 odboru 313 Generálního ředitelství cel a toto obratem zaslalo dožádání německým celním orgánům. V průběhu října, listopadu a prosince 2008 probíhaly výslechy svědků. Dne 6. 4. 2009 bylo celní ředitelství požádáno o doplnění zahraničního dožádání, o konkrétní přílohy ke dvě až třem případům a 13. 7. 2009 o zbylý spisový materiál ke všem 91 zbývajícím obchodním případům. Dne

25. 11. 2009 se dotazovalo na stav zahraničního dožádání. Aktuálně posledním krokem celního ředitelství je dopis ze dne 7. 1. 2010, č. j. 523/10-170100-21, kterým byl přeposlán do Německa materiál obsahující otázky a odpovědi týkající se zahraničního dožádání z roku 2006. Dále celní ředitelství konkrétně popsalo zdlouhavé zjišťování údajů o bývalých zaměstnancích firmy UNI – DATA Praha, spol. s. r. o. Stěžovatel do dnešního dne nevysvětlil, jakým klíčem byla stanovena hodnota softwaru a hardwaru v poměru 40% software a 60% hardware. Uvedl pouze, že že jedná o obchodní rozhodnutí dodavatele. Stejně obecnou odpověď uvedla v rámci prvního dožádaní i německá firma Siemens AG, a proto je tato otázka znovu řešena v rámci nynějšího zahraničního dožádaní, které směřuje k prostředníku celého obchodu firmě Lincas Electro Vetriebs-Gesellschaft, neboť podmínky obchodu (uzavřeného ústní dohodou) jsou zastřeny tajemstvím. S ohledem na výše uvedené celní ředitelství navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle čl. I Pokynu č. D – 308 se při vyřizování níže specifikovaných podání daňových subjektů nebo jiných osob zúčastněných na daňovém řízení stanoví následující lhůty: dle bodu 1. písm. b) 6 měsíců pro vydání rozhodnutí o odvolání podle ust. § 50 zákona o správě daní a poplatků.

Podle čl. II bodu 2. Pokynu č. D – 308 se do běhu stanovených lhůt nezapočítává doba dožádání podle ust. § 5 zákona o správě daní a poplatků, doplňování podání podle ust. § 21 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, prověřování údajů při registraci podle ust. § 33 odst. 11 zákona o správě daní a poplatků, doplňování vyžádaných nebo dalších podkladů a poskytovaných vysvětlení na základě výzvy správce daně podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků, doplňování odvolání podle ust. § 48 odst. 5 a odst. 6, příp. podle ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Běh lhůt se staví ode dne odeslání požadavku (výzvy) do dne obdržení odpovědi. Běh lhůt se staví i po dobu soustřeďování či doplňování stanovisek a podkladů od daňových subjektů, ostatních správců daní či jiných osob, která jsou nezbytná pro vyřízení podání. Ke stavění běhu lhůt může dojít i opakovaně. Dále se do běhu lhůt nepočítá doba od odeslání výzvy k zaplacení správního poplatku do uplynutí doby určené k úhradě správního poplatku, případně do dne úhrady správního poplatku, je-li zaplacen do dne nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 27 zákona o správě daní a poplatků.

Podle čl. II bodu 6. Pokynu č. D – 308 může ve složitých a odůvodněných případech lhůty stanovené podle čl. I. odst. 3 písm. a), b), d) a e) prodlužovat ředitel územního finančního orgánu a ředitel celního orgánu příslušného k rozhodnutí, nejvýše na dvojnásobek původní lhůty k vyřízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů. Stěžovatel namítal, že městský soud se nezabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, že pominul otázku řádné aplikace Pokynu č. D – 308 na

konkrétní okolnosti případu a na postup celního ředitelství a že nedostatečně odůvodnil své závěry.

Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že pokud by byla důvodná, již tato okolnost by musela vést ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval výkladem pojmu nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz vyslovil, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.“ Dále z rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz vyplývá, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Také Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 7. 2003, sp. zn. IV. ÚS 40/03, publ. pod č. 107/30 Sb. NU a na http:nalus.usoud.cz vyslovil, že „postup správního soudu, který nepřezkoumá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, odporuje zásadám spravedlivého procesu.“ Obdobně Ústavní soud judikoval v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. II. ÚS 242/02, publ. pod č. 29/32 Sb. NU a na http:nalus.usoud.cz, v němž vyslovil, že ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námitky a vysvětlit jejich případné odmítnutí.

Stěžovatel v žalobě namítal, že mu nebylo nikdy oznámeno, že Generální ředitelství cel prodlužuje lhůty stanovené v Pokynu č. D – 308, že k prvnímu úkonu od podání odvolání došlo až na počátku roku 2008, tedy až za 8 měsíců od podání odvolání, že jednotlivé úkony, např. výslechy svědků, byly prováděny se zdržením a že úkony nevnáší do případu nové skutečnosti, jsou neefektivní a vedou pouze ke zpomalení odvolacího řízení. U ústního jednání konkretizoval některé žalobní námitky, když poukázal na průtahy ve výslechu zaměstnanců firmy UNI - DATA, Praha spol. s. r. o., na neustále se měnící text zahraničního dožádání.

V odůvodnění napadeného rozsudku lze v podstatě jediné konkrétnější úvahy městského soudu, které se zabývají povahou v žalobě zpochybňovaných úkonů provedených celním ředitelstvím v odvolacím řízení, nalézt na jeho str. 7 ve třetím a čtvrtém odstavci. Městský soud svůj závěr o nedůvodnosti žaloby opřel o to, že celní ředitelství „provedlo řadu úkonů a že tyto úkony na sebe věcně a časově navazují“ a že probíhá zahraniční dožádání, které je časově náročné a vázané na dožádanou stranu. Městský soud dále uvedl typologii úkonů, které celní ředitelství v odvolacím řízení provádělo s tím, ž se mu časové prodlevy nejeví tak, že by z nich bylo třeba dovozovat porušení zásady rychlosti. Tyto závěry, k nimž městský soud dospěl jsou však podle

Nejvyššího správního soudu nedostatečné a obecné, přičemž v nich nelze nalézt adekvátní odpověď na některé stěžovatelovy žalobní námitky. Městský soud se zejména nezabýval povahou prováděných úkonů v materiálním smyslu, tedy ve smyslu jejich účelnosti pro objasnění věci, kterou stěžovatel v žalobě zpochybnil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 Ans 3/2008 - 78, dostupný na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „pro posouzení důvodnosti žaloby na nečinnost může být mimo jiné důležité, zda se žalovaný vydávanými výzvami snaží zjistit podstatné informace vztahující se k příslušné daňové povinnosti, resp. relevantní skutečnosti, na základě kterých bude možné daň správně vyměřit, anebo zda se již z jeho strany jedná o zjišťování informací pro věc nepodstatných, tedy v jistém smyslu o zneužití práva.“ Obdobný názor na nečinnost správního orgánu vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 2 Ans 3/2007 – 120, dostupném na www.nssoud.cz, v němž mimo jiné uvedl, že „pokud by proto správní orgán prováděl nesmyslné a neúčelné úkony, například s cílem protahovat záměrně řízení, jednal by v rozporu s citovaným ustanovením a toto jednání by se svou povahou a závažnými právními důsledky jak z pohledu adresátů veřejné správy, tak i z hlediska ochrany veřejného zájmu dalo charakterizovat jako nečinnost správního orgánu. Lze tedy konstatovat, že nesmyslná a neúčelná činnost je z obsahového hlediska nečinností, neboť se s nečinností ve svých důsledcích dá srovnat, jelikož vede k neodůvodněnému průtahu v řízení.“ Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá při přezkoumání postupu správního úřadu jako případné nečinnosti, která by měla za následek poškozování daňového subjektu na jeho právech, požadavek přezkoumat právě účelnost a nezbytnost úkonů v odvolacím řízení. Opřel-li proto městský soud svůj závěr o nedůvodnosti žaloby o formální existenci zahraničního dožádání, aniž by se zabýval, co je předmětem jednotlivých otázek, tím, zda je jejich zodpovězení pro rozhodnutí ve věci skutečně nezbytné, a dále samotnými okolnostmi průběhu zahraničního dožádání (jež podle vyjádření celního ředitelství trvá od 2. 9. 2008 doposud bez konkrétního výsledku a muselo být z důvodů spočívajících na straně celního ředitelství přepracováváno), je jeho úvaha o nedůvodnosti žaloby na nečinnost nedostatečná. Stejně tak pouhé konstatování existence úkonů vykonávaných v určité časové souslednosti, aniž by se městský soud zabýval jejich povahou a účelem, aniž by stěžovatele vyzval ke konkretizaci úkonů celního ředitelství, které považuje za neúčelné a aniž by posoudil průběh odvolacího řízení s ohledem na obsah Pokynu č. D – 308, na nějž se stěžovatel v žalobě odvolával, neodpovídá požadavkům kladeným zákonem na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí. Rozsudek městského soudu je tak pro zásadní vadu, jež spočívá v jeho nepřezkoumatelnosti, nezákonný.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o důvodnosti stížní námitky o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, neposuzoval již námitku ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť to v daném případě nebylo možné, jelikož ta se netýkala otázek relativně oddělených od otázek, jež nebyly v rozsudku městského soudu vypořádány přezkoumatelným způsobem. Stížní námitka podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se totiž týkala výlučně právních otázek, k nimž se městský soud ve svém rozsudku nevyslovil přezkoumatelným způsobem, a z hledisek, která v žalobě zmiňoval stěžovatel, se jimi vůbec nezabýval. Teprve poté, co městský soud v intencích citované judikatury provede na základě stěžovatelových námitek přezkoumatelnou analýzu dosavadního postupu celního ředitelství, bude možné aby se k jeho závěrům vysloveným

v novém rozsudku meritorně vyjádřil Nejvyšší správní soud v případném dalším řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu